

ösztönözte, hogy viszonylag nagy számban azonosultak a zsidók a szovjet típusú kommunista szisztemával.

A zsidók viszonylag nagy száma a háború után az erőszakszervezetben azt sugallja, fejtegette Bibó, hogy most zsidók ítélkeznek magyarok fölött, megtorlásul amiatt, hogy a múltban azok ítélkeztek őfölöttük. Az igazságszolgáltatás funkciója azonban nem az, állapította meg helyesen Bibó és több más szerző, hogy elégtételt nyújtson a zsidók számára, hanem annak szavatolása, hogy érvényesüljön az igazság, és annak rendje-módja szerint felelősségre vonják mindazokat, akik gyilkoltak vagy megsértették az emberi jogokat. Bibó hangsúlyozta, hogy e cél érdekében mindazoknak tartózkodniuk kellene az erőszakszervezetben való részvételről, akik annak idején a zsidóellenes, fajvédő törvények hatálya alá estek. Ám azonnal felismerte, hogy ennek az elvnek az érvényesítése újra fasiszta stílusú válaszfalakat emelne, vallásuk alapján, a magyar állampolgárok közé. Mégis pusztá fikciónak tartotta az egykori zsidó munkaszolgálatosok állítását, hogy csupán antifasiszta magyar demokratákként léptek be az erőszakszervezetbe.

A zsidóknak az ország erőszakszervezeteiben elfoglalt helyzete körüli viták csak kiéleződtek. Noha bizvást elmondható, hogy a zsidó nép ellen elkövetett rettenetes bűntények tudatában számos túlélő, különösen egykori munkaszolgálatos lépett be bosszúvágyból a rendőrség kötelékébe, az ottani jelenlétük kavarta vihar antiszemita előítéletekből is fakadt. A zsidók feltűnése a rendőrség és különösen a politikai rendőrség kötelékében már azért is vörös posztó lehetett az antiszemiták szemében, hiszen ez elképzelhetetlen lett volna az 1945 előtti Magyarországon. Csatlakozásuk okait találóan elemezte Shlomo Avineri, az ismert izraeli politológus:

1945 után a politikai rendőrség fő feladata az volt ezekben az országokban, hogy nyomára bukkanjon a fasiszta kollaboránsoknak, bíróság elé állítsa őket, és elejét vegye a fasiszta vagy majdnem fasiszta mozgalmak feltámadásának. Kikben lehetett volna jobban megbízni, mint éppen a zsidókban, hogy annak idején sem ők, sem fivéreik, unokatestvéreik, nagybátyjaik nem vettek részt ilyen mozgalmakban? És kiknek lehetett volna erősebb a motivációjuk, mint éppen a zsidóknak, hogy bíróság elé állítsák a náci kollaboránsokat, a fasisztákat és az antiszemitákat? Csak sokkal később világosodott meg sokuk előtt, hogy erre az útra lépve a sztálini sátánnal is szövetséget kötnek.¹¹

Bízvást feltételezhetjük, hogy a zsidó titkosrendőrök közül sokan visszaéltek hatalmukkal, de ezt tették keresztény munkatársaik is, akik számukat tekintve országszerte jócskán túlszámnyalták őket, különösen az 1956 utáni tisztogatások eredményeképpen.